

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Pelegrinatge interior

Aquesta setmana vull reflexionar sobre la vida com un pelegrinatge interior en el context del temps de Quaresma. La meta de tot pelegrinatge és l'encontre amb Déu. Abans d'arribar a la meta és inevitable suportar inclemències, fer sacrificis i suportar privacions pròpies de la vida itinerant: privacions, renúncies i sacrificis que ajuden a una bona disposició interior per a aquell encontre. Ara bé, en la vida de la persona podem dir que es produeix un triple trobament: en primer lloc, amb un mateix; en segon lloc, amb l'altre, amb el germà que peregrina al costat o amb aquell que ens trobem en el camí; i, finalment, amb Déu, raó última per la que valen la pena tots els sacrificis. Aquest encontre amb Déu mostra el veritable sentit transcendent de la vida humana, un sentit cada vegada més difícil de reconèixer en la nostra societat, tan determinada pel materialisme i el consumisme, per l'individualisme i la insolidaritat, per l'allau d'informacions i d'estímuls difícils de processar. El pelegrí sap que la seva llar definitiva es troba en el més enllà i que la seva salvació està en mans de Déu.

El pelegrinatge es viu en grup, en família, en Església. El pelegrí renova i confirma la seva fe i descobreix que no està sol, que hi ha moltes altres persones que comparteixen els seus ideals, que hi ha una altra manera de viure i un altre sentit més elevat. L'Església és pelegrina i acompanya el pelegrí perquè viu en un temps d'espera, un temps que adquireix un sentit ple quan s'orienta a la vida futura. L'home, certament, pot aferrar-se als béns materials, al poder, al plaer, a les conquestes personals i als honors, però al capdavall es trobarà buit perquè està creat per a alguna cosa més, per a la transcendència. És aquesta inquietud la que mou a caminar fins a l'encontre amb Aquell que pot omplir els seus anhels de transcendència i de plenitud.

Sant Joan de la Creu (1675), de Francisco Antonio Gijón. National Gallery of Art, Washington (EUA)

La nostra vida és un pelegrinatge que comença en el naixement, que dura tota l'existència, i que acaba en el moment de la mort, que és el pas a la casa del Pare. El gran poeta Dante Alighieri, en la seva obra culminant *La Divina Comèdia* ho descriu amb profunditat i perfecció. Així ho ressenya el papa Francesc: «*La Comèdia* es pot llegir, en efecte, com un gran itinerari, és més, com un autèntic pelegrinatge, tant personal i interior com també comunitari, eclesial, social i històric. Ella representa el paradigma de tot viatge autèntic en el que la humanitat està cridada a abandonar el que Dante defineix com "la era que ens fa tan ferotges" (Paradís XXII, 151) per a atènyer una nova condició, marcada per l'harmonia, la pau, la felicitat. Aquest és l'horitzó de tot humanisme autèntic.»

El pelegrinatge més difícil és l'espiritual o interior, el que condueix al cor, a la veritat. Un viatge cap a l'interior d'un mateix per a

trobar respostes a les grans preguntes sobre el sentit de la vida; un viatge, en definitiva, per a trobar-se amb Déu. El pelegrí fa l'experiència d'un viatge interior en el que acabarà descobrint Déu en el propi interior. Un pelegrinatge que han recorregut i descrit molts sants al llarg de la història de l'Església, i que també l'han relatat els poetes. Sant Bonaventura ho explica amb set graus corresponents a la setmana primordial del Gènesi. Santa Teresa de Jesús ho descriu amb la imatge del castell interior, que està dividit en set mansions o estances, i cadascuna d'elles assenyala un graó en l'acostament a Déu que conclou amb la unió amb Ell. Sant Joan de la Creu ho representa com la pujada a la muntanya del Carmel, un camí d'ascensió que l'ànima ha de recórrer per a la més gran perfecció, la unió de l'ànima amb Déu.

Us convido a viure aquesta Quaresma com un veritable pelegrinatge interior.

ENTREVISTA

Espiritualitat i treball social

ENRIC BENAVENT

L'Enric Benavent fa deu anys que estudia la relació entre espiritualitat i treball social, un tema que en el món anglosaxó fa temps que s'investiga. Aquí, tot just s'està obrint camí amb reflexions, recerques, publicacions... A la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés (URL), l'Enric Benavent imparteix l'assignatura Espiritualitat i Treball Social, que se centra en la dimensió espiritual de la persona i en el fet religiós a Catalunya.

Per què és important l'espiritualitat en el món actual?

La nostra societat està redescobrint la dimensió espiritual de les persones com un espai transversal i previ a la dimensió religiosa. El materialisme, el consumisme, l'individualisme i la immediatesa generen insatisfacció interior. Les persones necessitem retrobar en el nostre interior espais de sentit, de pau i de serenor.

En quins àmbits és fonamental tenir uns certs fonaments?

Les professions que treballen acompanyant persones, com l'educació social i el treball social, haurien de formar els seus professionals perquè siguin sensibles vers aquesta dimensió espiritual. Sovint ens quedem en les dimensions biològica, psicològica i social, ignorant que els humans tenim anhels de sentit i de plenitud, i això es viu en l'espiritualitat.

Què treballem a l'assignatura?

D'una banda, la dimensió espiritual de la persona com a característica transversal dels humans. Ens fixem especialment com el treball des d'aquesta dimensió pot ser interessant per als professionals que acompanyen persones en situació vulnerable. El segon bloc versa sobre el fet religiós i la seva concreció a Catalunya, apropant-nos a les tretze religions establertes en aquest moment al país.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

I serem pescadors d'homes, sense por!

Jornada de professors dels equips pastorals de diverses escoles. Comencen amb una pregària seguint un text de Lluc (Lc 5,1-11) i centrant el comentari en com els interpel·la i els convida al seguiment i al testimoniatge (les seves reflexions són després del text de l'Evangelí):

«En una ocasió, Jesús es trobava vora el llac de Genesaret, i la gent s'apinyava al seu voltant per escoltar la paraula de Déu». «Llavors veié dues barques [...] els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes» (1-2). Encara que hi havia molta gent, es fixa en els pescadors i en nosaltres. Trobem el moment en el nostre dia a dia per apropar-nos a Ell i escoltar-lo?

«Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i instruïa la gent de la barca estant» (3). Som conscients que hem de trametre als nostres alumnes, i als qui ens envolten, el dir i el fer de Jesús?

«Quan acabà de parlar, digué a Simó: Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar». «Simó li respongué: Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, calaré les xarxes» (4-5). Que difícil és intentar-ho un cop més quan ens sentim desanimats. Jesús és al nostre costat: Intenta-ho una altra vegada! No defalleixis!

«Ho feren així, i van arrebregar tant i tant de peix que les xarxes se'ls esquinçaven. Llavors van fer senyal als companys de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les dues barques que quasi s'enfonsaven» (6-7). Aquell dia Pere va pescar a desdir i, des de llavors, no s'ha aturat la pesca. Som molts a la barca! Qui et diu que estàs sol? Sabem demanar ajuda quan ens cal?

«Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús dient: Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!» (8). Quan algú veu el que Jesús fa, no té més remei que reconèixer la seva petitesa i sentir-se agraït, reconeixent que el que aconseguim és gràcies a Ell.

«Veient una pesca com aquella, ell i tots els qui anaven amb ell no se'n sabien avenir [...]». Jesús digué a Simó: No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes» (9-10). Pescadors d'homes, ser testimonis... quina gran tasca i responsabilitat. Jesús també ens repeteix la mateixa crida, escoltem-lo, no tinguem por.

«Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir» (11). Van deixar tot el que els lligava... les barques i les xarxes, les seves seguretats. Què dificulta el nostre lliurament personal?

Reflexió per als mestres, reflexió per a tots els qui volem seguir Jesús.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

Einstein y Dios. Un documento excepcional

Al terminar el s. XX se hizo, a nivel mundial, una consulta a los medios de comunicación —radio, prensa, televisión, agencias de noticias— sobre quién había sido el científico más destacado, el más importante del siglo. El resultado de la votación fue que «el científico número uno del s. XX había sido el Dr. Albert Einstein, Premio Nobel de Física».

Tengo una hoja —arrancada del bloc de notas personales— que me dio el amigo Dr. Jordán Gallego Salvadores, O.P., que fue secretario del Secretariado para los No Creyentes del Vaticano, después de haberle hecho una entrevista en Radio Barcelona (SER, O.M. 666, domingos de 22 a 23 h). Es una nota escrita por el Dr. Albert Einstein sobre la fe en Dios, que dejó una lección muy clara para todos. Escribió:

—«La generalizada opinión según la cual yo sería un ateo se funda en un gran error.»

—«Quien lo deduce de mis teorías científicas no las ha comprendido.»

—«No sólo me ha interpretado mal sino que me hace un mal servicio, si divulga informaciones erróneas a propósito de mi actitud para con la religión.»

Añadía:

—«Yo creo en un Dios personal y puedo decir, con plena conciencia, que en mi vida jamás he suscrito una concepción atea.»

(El documento está firmado por Albert Einstein en: *Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine, 1959, 11*).

«¡A buen entendedor, pocas palabras bastan!» Gran documento del científico número uno del siglo XX: el Dr. Albert Einstein.

Lectures de la missa diària i santoral

26. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / SI 78 / Lc 6,36-38]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / SI 49 / Mt 23,1-12]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / SI 30 / Mt 20,17-28]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468). Sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.

1. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / SI 1 / Lc 16,19-31]. Sant Rossend (Salas, 907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / SI 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / SI 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ † Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 20,1-17 (o bé: Ex 20,1-3.7-8.12-17) / SI 18 / 1Co 1,22-25 / Jn 2,13-25. Es poden llegir les lectures del cicle A: Ex 17,3-7 / SI 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i màrtir; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i màrtirs.

DIUMENGE II DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del llibre del Gènesi

(Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «Pren, si et plau, Isaac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust».

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham». Ell li respongué: «Aquí em teniu». L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic». Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: «Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat.»»

Salm responsorial (115)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*

Crec amb tot el cor, tot i que deia: / «Que en sóc de dissortat», / al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. R. Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. / Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves promences, / ho faré davant del poble, / als atris de la casa del Senyor, / al teu bell mig, Jerusalem. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Lectura del libro del Gènesis

(Gén 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán. Le dijo: «¡Abrahán!». Él respondió: «Aquí estoy». Dios dijo: «Toma a tu hijo único, al que amas, a Isaac, y vete a la tierra de Moria y ofrécemelo allí en holocausto en uno de los montes que yo te indicaré».

Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña. Entonces Abrahán alargó la mano y tomó el cuchillo para degollar a su hijo. Pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!». Él contestó: «Aquí estoy». El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra el muchacho ni le hagas nada. Ahora he comprobado que temes a Dios, porque no te has reservado a tu hijo, a tu único hijo».

Abrahán levantó los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en holocausto en lugar de su hijo. El ángel del Señor llamó a Abrahán por segunda vez desde el cielo y le dijo: «Juro por mí mismo, oráculo del Señor: por haber hecho esto, por no haberte reservado tu hijo, tu hijo único, te colmaré de bendiciones y multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de sus enemigos. Todas las naciones de la tierra se bendecirán con tu descendencia, porque has escuchado mi voz».

Salmo responsorial (115)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Tenia fe, aun cuando dije: / «¡Qué desgraciado soy!». / Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. R.

Señor, yo soy tu siervo, / siervo tuyo, hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. / Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. R.

Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo, / en el atrio de la casa del Señor, / en medio de ti, Jerusalén. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,31b-34)

Hermanos:

Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? Él que no se reservó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él? ¿Quién acusará a los elegidos de Dios? Dios es el que justifica. ¿Quién condenará? ¿Acaso Cristo Jesús, que murió, más todavía, resucitó y está a la derecha de Dios y que además intercede por nosotros?

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a Juan, subió aparte con ellos solos a un monte alto, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo. Se les aparecieron Elías y Moisés, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía qué decir, pues estaban asustados. Se formó una nube que los cubrió y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo, el amado; escuchadlo». De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos.

Cuando bajaban del monte, les ordenó que no contasen a nadie lo que habían visto hasta que el Hijo del hombre resucitara de entre los muertos. Esto se les quedó grabado y discutían qué quería decir aquello de resucitar de entre los muertos.

Transfiguració del Senyor

P. JAUME SIDERA, claretia

Transfiguració de Crist (1523) de Gerard David. Església de Nostra Senyora, Bruges (Bèlgica)

Amb Pere, Jaume i Joan acompanyem Jesús Tabor amunt i preguem. Ell es torna tot lluminós. L'acompanyen dos personatges: Elies i Moisès. Il·luminen el camí de Jesús, que Pere no comprenia. Moisès i Elies —la Bíblia— també ens mostren el nostre camí. Passa per on caminem nosaltres, per on caminà Jesús. No hi ha dreceres. No podem esquivar la creu. Però podem trobar la manera de dur-la amb elegància i ajudant els altres companys de camí. Com Jesús. Com Moisès i com Elies.

Pere s'estaria tota la vida sentint la conversa de Jesús amb Moisès i Elies. Dormiria al ras mentre parava una tenda per a cadascú. Però el núvol, signe de la presència i de la transcendència de Déu, els cobreix tots amb la seva ombra. I la veu del Pare ressona com ressonà el dia del baptisme al Jordà: «Aquest és el meu Fill, l'estimat, escolteu-lo». És curiós: quan el núvol tot ho enfosqueix és el moment que ressona més clara la veu del Pare.

¡El meu fill estimat! Com ho era Isaac per a Abraham. Però no li estalvià el tràngol de la creu. El posa a les nostres mans. ¿Com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Escolteu-lo. Moisès i Elies han complert la seva missió. I es retiren sense fer soroll. Ens quedem amb Jesús tot sol. És el Mestre que hem d'escoltar. Un cop l'hem trobat i hem entrat a la seva escola, els altres mestres —la Bíblia, Joan Baptista, els catequistes— es retiren humilment, amb el goig del deure complert: ens han dut fins a Jesús.

Jesús demanava conversió, que vol dir també que ens cal aprendre a discernir els signes dels temps a cada tombant del camí.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 25, a les 18 h. Ordenació de quatre diaques permanents a la Catedral.

Dimarts 27, a les 10 h. Reunió de la Comissió Permanent de Càritas Diocesana.

Dijous 1 de març, a les 19 h. Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.

Dissabte 3, a les 10 h. Consell Pastoral Diocesà.

Visita Pastoral

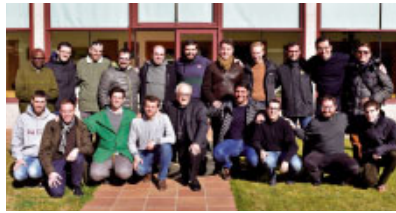
Aquest diumenge 25, a les 12 h. Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu de les Arenes de Terrassa.

Dilluns 26 i dimecres 28. Visita Pastoral a la parròquia de Santa Maria de les Arenes.

Dimarts 27, a les 17.30 h. Trobada de professors de Religió i rectors de parròquies de l'Arxiprestat de Terrassa, a la Cúria Diocesana.

Diumenge 4, a les 11 h. Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa.

Notícies

Exercicis espirituals dels seminaristes. Entre els dies 28 de gener i 3 de febrer, un grup de seminaristes de la diòcesi varen practicar els exercicis espirituals a la Casa de la Mare de Déu de Montserrat a Caldes de Montbui.

XIII Jornada de Pastoral de la Salut. Dissabte 3 de febrer al matí va tenir lloc, a l'Escola Pia de Caldes de Montbui, la XIII Jornada diocesana de Pastoral de la Salut amb el lema «Acompanyar la família en la malaltia». La presidí Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, acompanyat del Dr. Josep Massegú, Delegat episcopal. La Sra. Assumpció Ros, psicòloga i directora de la Fundació Santa Susanna de Caldes, va fer la conferència. Va seguir una taula rodona amb testimonis.

Trobada de les parròquies de Sabadell Centre i Sud. Les parròquies de l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud varen fer la trobada anual, el dissabte 3 de febrer, al matí, a l'Escola Don Bosco de Sabadell. Es treballà el sentit de l'acolliment a partir d'una conferència del P. Lluís Victori SJ. Hi hagué treball de grups i dinar de germanor.

Trobada d'agents de Pastoral a Terrassa. El diumenge 4 de febrer a la tarda, a la pquia. de St. Josep, es va dur a terme la trobada d'agents de Pastoral de l'Arxiprestat de Terrassa. El P. Gaspar Borda, carmelita, va fer la presentació de l'exhortació *Amoris laetitia* del papa Francesc. Hi hagué treball de grups i acabà amb les Vespres.

Agenda

Trobada de responsables i animadors de Catequesi. Aquest dissabte 24 de

febrer, de les 9.30 a les 13 h. Lloc: Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Ordenació de diaques permanents. Aquest diumenge 25 de febrer, a les 18 h, a la Catedral, Mons. Saiz Meneses ordenarà de diaques els Srs. Manuel Abad Gurría, Pere Pardo Sabartés, Pao-lo Petrolillo i Eduardo Pire Méndez de Andrés.

Recés. «Aprofundir en els salms; valor i influència en la vida d'oració». Dirigit per Mn. Josep Serra. Lloc: Casa d'Espiritualitat Sant Ignasi (Sarrià). Organitzat pels Grups d'Oració i Amistat. Inscripció: tel. 932 181 015 (fins al 5 de març).

Taula rodona. «Com assolir avui un treball decent». Dijous 1 de març, a les 19 h, a l'Escola del Jesuïtes del Clot. Organitzat per Justícia i Pau.

Llibres

Guia de la Vida Consagrada. Amb motiu de la Jornada de la Vida Consagrada, la diòcesi ha publicat la *Guia de la Vida Consagrada* actualitzada. Es pot adquirir al Bisbat.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Peregrinación interior

Deseo reflexionar esta semana sobre la vida como una peregrinación interior en el contexto de la Cuaresma. La meta de toda peregrinación es el encuentro con Dios. Antes de llegar a la meta es inevitable soportar inclemencias, realizar sacrificios y pasar por las privaciones propias de la vida itinerante; privaciones, renunciaciones y sacrificios que ayudan a la disposición interior para dicho encuentro. Ahora bien, en la vida de la persona podemos decir que se produce un triple encuentro: en primer lugar, consigo mismo; en segundo lugar, con el otro, con el hermano que peregrina al lado o con aquel que se cruza en el camino; y, finalmente, con Dios, razón última por la que merece la pena todos los sacrificios. Este encuentro con Dios muestra el verdadero sentido trascendente de la vida humana, un sentido cada vez más difícil de reconocer en nuestra sociedad, tan determinada por el materialismo y el consumismo, por el individualismo y la insolidaridad, por el alud de informa-

ciones y estímulos imposibles de procesar. El peregrino sabe que su hogar definitivo se encuentra en el más allá y que su salvación está en manos de Dios.

La peregrinación se vive en grupo, en familia, en Iglesia. El peregrino renueva y confirma su fe, y descubre que no está solo, que hay muchas otras personas que comparten sus mismos ideales, que hay otra manera de vivir y otro sentido más elevado. La Iglesia es peregrina y acompaña al peregrino porque vive un tiempo de espera, un tiempo que adquiere un sentido pleno cuando se orienta hacia la vida futura. Es verdad que el hombre puede aferrarse a los bienes materiales, al poder, al placer, a los logros personales y los honores, pero al final se encontrará vacío porque está creado para algo más, para la trascendencia. Es esta inquietud la que mueve a caminar hasta el encuentro con Aquel que puede saciar sus anhelos de trascendencia y de plenitud.

Nuestra vida es una peregrinación que comienza en el nacimiento, que dura toda la existencia, y que acaba en el momento de la muerte, que es el paso a la casa del Padre. El gran poeta italiano Dante Alighieri, en su obra cumbre *La Divina Comedia* lo describe con hondura y perfección. Así lo reseña el papa Francisco: «*La Comedia* se puede leer, en efecto, como un gran itinerario, es más, como una auténtica peregrinación, tanto personal e interior como comunitaria, eclesial, social e histórica. Ella representa el paradigma de todo auténtico viaje en el que la humanidad está llamada a abandonar lo que Dante define "la era que nos hace tan feroces" (Paraíso XXII, 151) para alcanzar una nueva condición, marcada por la armonía, la paz, la felicidad. Es este el horizonte de todo auténtico humanismo.»

Ciertamente, la peregrinación más ardua es la espiritual o interior, la que conduce al corazón, a la verdad. Un viaje hacia el interior de uno mismo para encontrar respuestas a las

grandes preguntas sobre el sentido de la vida; un viaje, en definitiva, para encontrarse con Dios. El peregrino hace la experiencia de un viaje interior en el que acabará descubriendo a Dios en su interior. Una peregrinación que han recorrido y descrito muchos santos a lo largo de la historia de la Iglesia, y que han relatado también los poetas. San Buenaventura lo explica con siete grados correspondientes a la semana primordial del Génesis. Santa Teresa de Jesús lo describe con la imagen del castillo interior, que está dividido en siete mansiones o moradas, cada una de las cuales señala un escalón en el acercamiento a Dios que concluye con la unión con Él. San Juan de la Cruz lo representa como la subida al Monte Carmelo, un camino de ascensión que ha de recorrer el alma para alcanzar el alto estado de la perfección, la unión del alma con Dios.

Os invito a vivir esta Cuaresma como una verdadera peregrinación interior.